

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1557

Dosar nr.5381/2/2009

Ședința publică de la 18 martie 2010

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de S.C."X" SA și de Agenția Națională de Administrare Fiscală- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor împotriva sentinței civile nr.X din 27 octombrie 2009 a Curții de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal au lipsit părțile: recurenta-reclamantă S.C."X" SA, recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei învederându-se că prin motivele de recurs s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă în condițiile art.242 alin.2 Cod procedură civilă.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Reclamanta S.C."Administrația Zonei Libere .X." SA a chemat în judecată pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală solicitând anularea în tot a deciziei nr.424/17.02.2008 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și pe cale de consecință anularea deciziei de impunere nr. X/11.10.2006 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală și anularea în parte a

raportului de inspecție fiscală nr..X./09.10.2006 în baza căruia a fost emisă decizia de impunere, pentru suma totală de .X. lei.

În motivarea acțiunii a arătat că aceste acte administrativ- fiscale sunt nelegale și netemeinice, organul de inspecție fiscală stabilind în mod vădit netemeinic și nelegal în sarcina sa obligații bugetare suplimentare constând în TVA și accesorii.

La termenul de judecată din 27.10.2009, Curtea, din oficiu, a invocat excepția necompetenței materiale pe care a admis-o, având în vedere dispozițiile art.10 din Legea nr.554/2004, potrivit cărora litigiile care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora de până la X lei se soluționează în fond de tribunalele administrativ fiscale.

Curtea de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr..X. din 27 octombrie 2009 a admis excepția necompetenței materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului .X. - Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că în raport de cuantumul taxei care formează obiectul litigiului de față, competența de soluționare a cauzei în primă instanță revine tribunalului și nu curții de apel, chiar dacă emitentul unuia dintre actele administrative contestate este o autoritate publică centrală.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs S.C."Administrația Zonei Libere .X." SA și Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Recurenta S.C."Administrația Zonei Libere .X." SA a arătat că a declarat recurs numai cu referire la capătul de cerere privind impozitul pe profit, însușindu-și soluția instanței în ce privește inadmisibilitatea capătului de cerere privind TVA în sumă de .X. lei.

Recurenta a mai susținut și faptul că soluția instanței de fond este criticabilă și cu privire la declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului .X., întrucât sub aspectul sumei contestate, competentă să soluționeze cauza în fond este Curtea de Apel .X..

De asemenea, susține recurenta, Curtea de Apel .X. este competentă și dacă se are în vedere rangul autorității emitente a actului atacat, respectiv faptul că cele două decizii de soluționare (Decizia nr.60/9 martie 2007 și nr.424 din 17 decembrie 2008) sunt acte ale unei autorități publice centrale (Agenția Națională de Administrare Fiscală- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor).

La rândul său, recurenta Agenția Națională de Administrare Fiscală a susținut că hotărârea instanței de fond a fost pronunțată cu aplicarea greșită a legii, deoarece în speță se solicită anularea Deciziei

nr.424/2008, act administrativ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală, organ de specialitate al administrației publice centrale, astfel că, instanța competentă să soluționeze pricina este Curtea de apel și nu tribunalul.

Recursurile sunt nefondate.

În fapt, reclamanta S.C."Administrația Zonei Libere .X." SA a achiziționat în luna aprilie 2004 un imobil constând în construcție - hală armare dezarmare" în suprafață construită de 2520 mp de la S.C."X"SRL .X., în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.X din 19 aprilie 2004, prețul tranzacției urmând a fi achitat în mai multe rate.

Reclamanta a dedus în anul 2004 TVA aferentă acestei tranzacții în sumă totală de X lei.

Prin decizia de impunere nr.X/2006 emisă în baza constatărilor din raportul de inspecție fiscală, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare, constând în TVA în sumă de X lei și accesorii aferente în sumă de X lei, din care X lei TVA aferentă ratelor din contractul de vânzare-cumpărare nr.X/2004 cu termen scadent de plată după data de 1 ianuarie 2005, dată de la care s-a reținut că îi sunt aplicabile pentru aceste rate prevederile art.160¹ Cod fiscal referitoare la măsurile simplificate și X lei TVA fără a avea la bază un document justificativ.

Reclamanta a arătat că cele două sume de mai sus, respectiv X TVA și X lei accesorii aferente, au fost stabilite în mod eronat întrucât a achitat o parte din prețul contractului în anul 2004, iar pentru diferența de preț care era scadentă în 2005, a eliberat bilete la ordin încă din anul 2004 când nu intrase în vigoare H.G. nr.44/2004.

A mai arătat că, în mod eronat, organul de control a calificat acest contract ca fiind unul cu plata în rate, întrucât ceea ce de fapt au urmărit părțile prin această modalitate de plată nu a fost decât să faciliteze achitarea prețului de către cumpărător.

La termenul de judecată din 27 octombrie 2009, instanța de fond a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale și în temeiul art.158 alin.1 și art.159 pct.2 Cod procedură civilă a dispus admiterea acesteia și declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului .X. - Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că în raport de quantumul sumei care formează obiectul litigiului, competența aparține tribunalului chiar dacă emitentul unuia din actele administrative contestate este o autoritate publică centrală.

Soluția instanței de fond este temeinică și legală.

Într-adevăr, potrivit art.10 (1) din legea contenciosului administrativ „litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora de până la 5 miliarde de lei se soluționează, în fond de către tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora mai mari de 5 miliarde de lei, se soluționează, în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege specială nu se prevede altfel.

Din cuprinsul acestui text de lege rezultă că legea s-a menținut pe principiul consacrat de ultima variantă a Legii nr.29/1990, anume al „locului” în organizarea administrației publice, al autorității care emite sau încheie actul.

În ceea ce privește litigiile evoluabile în bani, Legea contenciosului administrativ a preluat, pur și simplu, soluția din Codul de procedură fiscală, unde se stabilește pragul de 5 miliarde, ceea ce înseamnă principiul unității de reglementare.

Prin urmare, criteriul quantumului de până la 5 miliarde operează numai pentru litigiile care „privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora” indiferent dacă actul administrativ atacat emană de la o autoritate locală sau de la una centrală. În această materie, însă, există căi administrative de atac, prevăzute chiar de Codul de procedură fiscală, care se finalizează la nivel central. Dacă quantumul litigiului este sub 5 miliarde de lei, dar actul administrativ este emis de un organ central, va fi atacat, în termenul prevăzut de art.6 alin.2 la tribunal.

Cum în speță se solicită anularea unor acte administrativ fiscale care au ca obiect suma de .X. lei reprezentând TVA de plată și accesorii aferente acesteia, în mod corect instanța de fond a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului .X. - Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Examinând și din oficiu hotărârea atacată sub toate aspectele de legalitate și temeinicie și neconstatându-se existența motivelor de casare recursurile declarate în cauză vor fi respinse ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de S.C."Administrația Zonei Libere .X." SA și de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor împotriva sentinței civile nr..X. din 27 octombrie 2009 a Curții de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 18 martie 2010.

JUDECĂTOR,

X

JUDECĂTOR,

X

JUDECĂTOR,

X

MAGISTRAT ASISTENT,

X

X